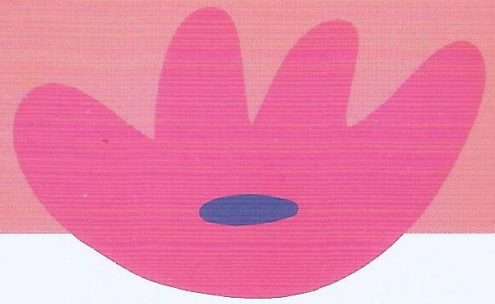

La Campaneta dels mínims

Jaume Català Guardiola

Un dels objectes que no faltava en qualsevol convent o monestir era la campana per a cridar a l'ofici als religiosos: maitines, laudes, vespres, completes... La campana podia servir també per fer venir un frare o monja concret (cadascun tenia assignat un nombre i un tipus de tocs que tota la comunitat sabia identificar i interpretar) i encara podia tenir una altra funcionalitat més coneguda: sonar en el moment exacte en que el sacerdot ix de la sagristia per començar la missa.

En un any com el d'enguany, en què hem tingut l'alegria de tornar a escoltar revoltar la Bertomeua, vull parlar-vos d'una campaneta infinitament més menuda i humil: la campaneta dels mínims. D'aquesta campana recorde quedar-se-la mirant un dia Don Juan Ortolà, revestit i a punt d'eixir, i dir-me: «si no fora perquè ho van trencar tot, jo asseguraria que eixa és la campana que hi havia ací, al convent de la Placeta».

Confesse que havia oblidat completament aquest comentari fins que, casualitats de la providència o senzillament perquè enguany és un any de campanes, el dia en que vam quedar amb els majorals d'enguany perquè es feren la foto,

la nostra bengolguda Magdalena es va quedar mirant la campana que hi ha just a l'entrada de la sagristia de l'actual convent de les agustines i va dir: «sabeu que eixa campaneta la va trobar mon pare entre els enderocs del convent que hi havia ací?

Doncs sí. Resulta que el pare de Magdalena, Antonio Marí Catalá, va trobar la campaneta entre els enderocs, la va embolicar en la faixa que portava i se la va endur a casa on la va tindre amagada deu o dotza anys. El 1946 la reconstrucció del convent de la Placeta, ara ja de les agustines, avançava a bon ritme i, aprofitant que el seu fill Vicente era escolanet i anava a restablir-se el culte, va decidir tornar-la "al seu puesto" per tal que continuara complint la funció per a la qual havia estat forjada segles enrere.

Així, de manera senzilla, inesperada i gairebé providencial hem redescobert la història de la segona campana que es va salvar a Xàbia de ser fosa. No té cap valor artístic ni, potser, material. Té simplement el valor religiós i immaterial d'haver sonat durant quatre segles, i continuar sonant encara, en l'església de la Placeta, cada vegada que un ministre de Deu ix revertit i es disposa a fer-lo present en l'Eucaristia.

